

TAYLOR GRAY

**SILVER
SKY**

Vertaling Maaïke van der Rijst

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Taylor Gray
Oorspronkelijke titel: *Silver Sky*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Maaïke van der Rijst
Omslagontwerp: Designs by Lotte
Omslagbeeld: © Depositphotos; Envato elements; Vecteezy
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 2085 3
ISBN 978 94 027 7739 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk mei 2026

Originele uitgave verschenen bij One More Chapter, een divisie van HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Taylor Gray asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC. HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. * en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

STARLIGHT-GEBERGTE

AUTUMN FALLS

SILVER SKY-RANCH

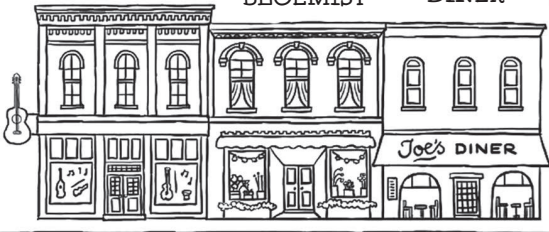
STARLIGHT-APPELBOOMGAARD

SNELWEG

THE
MUSIC BOX

BLOEMIST

JOE'S
DINER

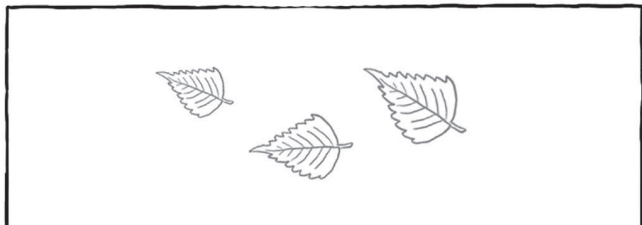

AUTUMN
FALLS-
THEATER

HANK'S
SUPPLY
STORE

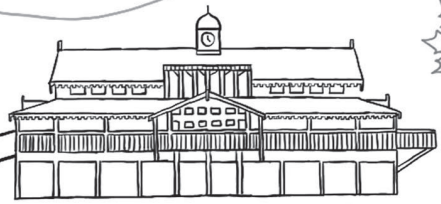

MAIN STREET

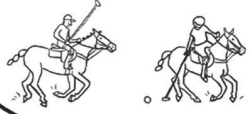

REDEMPTION RIVER

SILVER H. POLOCLUB

SNELWEG

CHARLIE'S GYM

BROODJES- SUPER- PIZZERIA
ZAAK MARKT GINO

THE FIRESTONE

WIJKCENTRUM & TUINEN

KERK

Playlist

- Too Sweet** – Hozier
- Golden** – Harry Styles
- The Giver** – Chappell Roan
- Tornado Warnings** – Sabrina Carpenter
- Slow Burn** – Kacey Musgraves
- we can't be friends** – Ariana Grande
- Can't Help Falling in Love** – Lick The Tins
- Look After You** – The Fray
- Stick Season** – Noah Kahan
- The Swimming Song** – Loudon Wainwright III
- July** – Noah Cyrus
- They Don't Know About Us** – One Direction
- Perfect** – Fairground Attraction
- Bags** – Clairo
- Out Of The Woods** – Taylor Swift
- Need You Now** – Lady A
- Close To You** – Gracie Abrams
- She Calls Me Back** – Noah Kahan
- Landslide** – Fleetwood Mac
- Ophelia** – The Lumineers
- Say Don't Go** – Taylor Swift
- Tennessee Mountain Home** – Dolly Parton
- Daylight** – Taylor Swift

Hoofdstuk 1

Het was een prachtige lentedag in Autumn Falls. De bomen stonden vol in het blad, de vogels zongen en de zon weerkaatste op de voorruit van de auto's.

Noah Carter zat aan een tafeltje bij Joe's Diner, en hij was in een pestbui. Over minder dan drie dagen moest hij vijfhonderd koeien en hun kalveren naar de zomerweide overbrengen, en drie van zijn beste ranchmedewerkers waren ziek. Hij had zo ongeveer iedereen die hij kende gebeld om te zien of ze konden helpen, maar tot nu toe was het jammer maar helaas.

'Hebt u al een keuze kunnen maken?'

Hij keek op van zijn telefoon naar de serveerster. Blond, klein, haar voortanden een tikje scheef. 'Waar is Lorian?' vroeg hij fronsend. Hij bestelde zijn koffie altijd bij Lorian. Iedereen kreeg zijn koffie van Lorian. Eigenlijk zou het hier Lorian's Diner moeten heten, maar Lorian had geen zin in al het gedoe dat bij het vervangen van het uithangbord kwam kijken.

'Ze is achter.' De serveerster stond met haar blocnote en potlood in de aanslag. Haar uniform was te groot, dus ze had het schort heel strak vastgebonden. De knoopjes van haar kraag stonden open, zodat al haar kettingen direct tegen haar bleke huid lagen.

Noah hield niet van verandering. 'Ben je nieuw hier?'
Haar lippen vertrokken even. 'Ja, *sir*, ik ben hier nieuw.
Wat kan ik voor u halen?'

Loriana wist altijd precies wat hij wilde. 'Alleen een koffie.'
'Zwart?'

'Met melk.'

Ze schreef het op haar kladblokje.

Zijn oog viel op haar naamkaartje. Ren. Wat was dat nou
voor stomme naam?

'Wilt u er nog iets bij?'

Noah was al vanaf vijf uur op en besefte dat hij niet alleen bekaf was, maar ook verging van de honger. 'Ja, doe maar een stuk taart.'

Zijn telefoon lichtte op; het was een berichtje van een van zijn contacten die hopelijk zou kunnen invallen, dus hij opende het meteen om te zien of de man hem uit de brand kon helpen. Maar het was weer nee.

De serveerster streek haar te lange pony uit haar ogen. 'Wat voor taart?' vroeg ze. 'We hebben bosbessen, perzik, bramen, appel en een nieuwe limoen en –'

'Appel,' viel hij haar bruusk in de rede. Het bericht had hem geërgerd, en hij zat al te verzinnen wie hij verder nog kon vragen. Alles in zijn leven ging op dit moment mis.

'Oké.' In een groot, rond handschrift schreef ze 'appel' op, haar felroze nagels stijf om de pen geklemd. 'Wilt u daar slagroom of ijs bij?'

Hij moest een zucht onderdrukken, maar zei toen: 'Nee, alleen taart.'

Met de pen nog steeds boven haar blocnote keek ze op. 'Tjonge, het is een feestje om u te bedienen, zeg.'

Geschrokken van die opmerking kromp hij in elkaar. 'Pardon?'

‘U hoorde me wel,’ antwoordde ze, waarna ze haar pen achter haar oor stak en terug naar de bar liep.

Noah snoof verbaasd om die opmerking. Toen hij hun gesprekje nog even de revue liet passeren, beseftte hij dat hij beslist niet op zijn best was geweest. Maar ja, hij had andere dingen aan zijn hoofd. Niet alleen de *cattle drive*, het was alles. Van zijn moeder die hem achter zijn broek zat om uit de caravan op het terrein van de ranch te verhuizen tot overweldigende dingen als de sterfdag van zijn broer Jack, die altijd een schaduw over alles wierp. Het maakte weer eens duidelijk dat ze niet alleen een broer kwijtgeraakt waren, maar dat hun hele familie in duigen lag, en Noah kreeg het er benauwd van als hij er te veel over nadacht.

Maar toch, hij zou waarschijnlijk zijn verontschuldigen aan moeten bieden, vond hij. Hij keek naar de bar om te zien of hij haar aandacht kon trekken, maar zag haar niet.

Terwijl hij verder rondkeek op zoek naar haar, zag hij zijn oudere broer Logan binnenlopen. Dat was nog zo’n probleem in zijn leven. Logans terugkeer was een keerpunt gebleken. Hij was nu gelukkig in een vaste relatie met zijn vriendin Bella, en vooral hun moeder vond dat ze allemaal lering konden trekking uit de veranderingen die hij in zijn leven had doorgemaakt.

Logan ging tegenover Noah zitten en legde zijn handen plat op tafel. Nieuwsgierig keek hij naar Noahs bedrukte gezicht. ‘Wat is er?’

‘Ik heb de nieuwe serveerster geschoffeerd.’ Noah trok een gezicht alsof dat wel het laatste was waar hij op zat te wachten. ‘Waar is Lorianas als je haar nodig hebt?’

Door de blik op Logans gezicht beseftte Noah zonder zich

te hoeven omdraaien dat de serveerster – Ren – achter hem stond. Hij keek om, en ja hoor, daar stond ze met de koffiepot. Ze deed geen enkele moeite om de kou uit de lucht te halen, maar liet de spanning gewoon tussen hen in hangen, en Noah voelde zijn wangen warm worden. Hij wist niet wanneer hij voor het laatst gebleesd had.

Hem compleet negerend lachte ze Logan stralend toe en vroeg: 'Koffie?'

'Heel graag, *ma'am*,' zei Logan, opeens op-en-top heer om Noahs botheid goed te maken, en hij schoof zijn kopje naar haar toe zodat ze gemakkelijker in kon schenken.

Nadat ze zijn kopje volgeschonken had, schonk ze Noah in zonder hem aan te kijken of iets te vragen.

'Dank je,' mompelde hij.

'Heel graag gedaan,' antwoordde ze met een poeslieve glimlach, waarna ze hen alleen liet.

Logan trok een wenkbrauw op. 'Wat heb je gedaan dan?' vroeg hij, terwijl hij het gelamineerde menu oppakte en afwezig bestudeerde.

'Ik heb taart besteld.'

Logan keek hem niet-begrijpend aan, maar drong niet verder aan. Hij zette het menu terug in het rekje met sauzen en vroeg: 'Heb je al iemand kunnen regelen?'

Noah schudde zijn hoofd. Alsof het afgesproken was, zoemde zijn telefoon weer. Het was weer een nee, en hij gooide hem gefrustreerd op de tafel. 'Ik kan niemand krijgen. Of ze zijn ziek, of ze zijn al aan het werk.'

'Kun je de drive uitstellen?'

Noah maakte een geluid alsof hij niet eens kon geloven dat Logan zoiets zou vragen.

Logan knikte. 'Sorry, stomme vraag.'

'Je hebt te lang in de stad gewoond.'

Zijn kopje optillend zei Logan: 'Hé, je moet aardig tegen me zijn. Ik heb gezegd dat ik je kom helpen.' Hij nam een slok koffie en glimlachte omdat Noah hem zijn excuses aan moest aanbieden. Noah op zijn beurt snapte niet waarom iedereen niet meteen stond te springen om mee te helpen. Soms, wanneer hij op de ranch rondreed en de zon net boven de bergen opkwam, het gras nog nat van de dauw was en je niets anders hoorde dan het geritsel van de dennen, vroeg hij zich af waarom zijn broers hier niet waren. Ze wisten niet wat ze misten.

Waar hij echter niet op gerekend had nu Logan terug was, waren alle herinneringen die weer boven kwamen drijven, als modder in een poeltje dat te lang stilgestaan had.

'Oké, je mag haar dan misschien niet,' zei Logan met een knikje naar de serveerster, 'maar ze zet goede koffie.'

Noah nam een slok van zijn eigen koffie en moest toegeven dat die inderdaad lekker was. Misschien zelfs beter dan die van Lorianana.

Toen Ren terugkwam en de appelpunt voor hem neerzette, zei hij: 'Lekkere koffie. Dank je.'

Ze gaf geen krimp. 'Uw taart. Zonder slagroom, zonder ijs, alleen taart.'

Logan, die het duidelijk erg grappig vond dat ze Noah negeerde, zei: 'Het is echt heel lekkere koffie.'

Stralend keek ze hem aan. 'Dank u.'

Noah rolde met zijn ogen.

'Ben je nieuw hier?' vroeg Logan.

Ze haalde haar schouders op. 'Ik ben hier maar een paar maanden.'

Logan knikte. 'Het is hier 's zomers niet verkeerd.'

'Ja, iedereen lijkt erg aardig. Nou ja, bijna iedereen.' Daarop keek ze naar Noah.

Met een zucht ging hij achterover zitten. ‘Sorry voor daarnet, ik was afgeleid. Dat is geen excuus, maar toch... sorry.’

Blijkbaar verbaasde het haar dat hij zijn excuses aanbod, want ze zei: ‘Excuses aanvaard, dank u.’ Toen glimlachte ze zo breed dat haar hele gezicht leek te lachen. Alsof ze een knop om kon zetten en alle vijandigheid kon laten verdwijnen. Ze keek rond om te zien of er klanten zaten te wachten en vroeg toen: ‘Vertel, wat is er aan de hand?’

Niets, wilde Noah net zeggen, maar Logan was hem voor. Met een knikje naar Noah zei hij: ‘Mijn broer moet over drie dagen op een cattle drive, en al zijn ranchmedewerkers hebben griep.’

Ren trok een gezicht. ‘Dat is balen.’

Noah maakte een geluid dat wilde zeggen dat dat het understatement van het jaar was en richtte zijn aandacht op de met poedersuiker bestoven taart. Hij vroeg zich af waarom iemand die ooit anders dan zonder tierelantijnen zou willen eten.

Precies op dat moment verscheen Lorian van achteren met een aantal borden met spekpannenkoeken voor een tafeltje in het hoekje verderop. Bij Noahs tafel bleef ze even staan.

Lorian kon je er altijd goed bij hebben. Ze was even oud als Noahs moeder, maar kleepte zich twintig jaar jonger: haar asblonde haar zat altijd in een slordige suikerspin boven op haar hoofd, en haar lippen waren kauwgomroze gestift. ‘Ik hoor dat Emmett probeert Hank mee te krijgen op die cattle drive dit weekend?’ vroeg ze.

Hanks was Lorian’s man en de oudste vriend van Emmett, Noahs vader. Tegenwoordig was hij niet meer zo kwiek als vroeger, maar in Noahs situatie kon je niet kies-

keurig zijn. 'Ik hoop het,' antwoordde Noah met zijn mond vol taart, al hield hij zijn hand netjes voor zijn mond terwijl hij dat zei.

Loriana lachte, waardoor haar grote gouden oorbellen heen en weer wiebelden. 'Als je op Hank rekent, moet je wel erg wanhopig zijn!'

'Het zou een eer zijn om zo'n ervaren rot als Hank mee te krijgen,' pareerde Noah.

'Je bent een gladde prater, Noah Carter.' Loriana lachte liefdevol naar hem, terwijl Ren duidelijk verbaasd een wenkbrauw optrok nu hij zo anders deed. 'Maar wees gewaarschuwd, hij is bezig banjo te leren spelen.'

Logan schoot even in de lach. 'Boffen wij even.'

'Nou, mocht hij meegaan,' ging Loriana verder terwijl ze al half wegliep om de pannenkoeken naar haar wachtende klanten te brengen, 'dan kom ik met alle plezier met je moeder proviand brengen. Zeg maar wat je nodig hebt.'

'Tegen jouw chili zeg ik nooit nee, Loriana,' riep Noah haar achterna.

'Komt goed,' antwoordde ze over haar schouder.

Toen Noah zich weer op zijn taart stortte, haalde Ren haar pen uit haar haar, stak die tussen haar tanden en bond haar korte, blonde paardenstaart opnieuw vast. Intussen brabbelde ze iets onverstaanbaars.

Noah voelde zijn geduld alweer opraken. Hij werd al doodmoe als hij bedacht met wat voor zootje ongeregeld hij het deze keer moest stellen. 'Sorry, wat zeg je?'

Ze haalde de pen uit haar mond en stak die weer in haar paardenstaart. 'Ik zei dat ik dit weekend niet hoeft te werken en u wel wil helpen.'

Het kwam zo onverwacht dat Noah schamper moest lachen. Dat was wel het laatste wat hij gedacht had te horen.

Hij nam aan dat ze een grap maakte, maar haar gezicht stond bloedserieus.

Pas toen drong tot hem door dat ze een fan moest zijn. Sinds Logan bij hem was komen zitten, was ze opgefleurd, en nu was ze poeslief.

Toen ze nog tieners waren, hadden Noah en zijn vier broers in de band Silver Sky gezeten, genoemd naar de ranch. Toen ze bij wijze van spontane actie – eigenlijk om hun moeder op te fleuren toen ze een chemokuur kreeg – auditie hadden gedaan voor een talentenjacht op tv, hadden ze die gewonnen. Vijf platina-albums en drie uitverkochte wereldtournees later herkende iedereen Logan. Noah minder vaak. Hoewel hij in die tijd een heel leger fans had gehad, was hij tegenwoordig vrij onherkenbaar, daar zorgde hij wel voor. Zijn haar was langer, bijna tot op zijn kaak, in plaats van het nette korte kapsel dat hij in de band altijd had gehad. En hij liep altijd met een stoppelbaard van minstens drie dagen. Omdat hij de hele dag buiten was, had zijn huid de kleur van karamel, en van het werken op de ranch was hij een stuk breder geworden. Hij was niet meer die pezige puber.

De zeldzame keren dat hij foto's van zichzelf bekeek uit zijn tijd in de band, herkende hij de frisse vijftienjarige knul met die open blik amper. Hij vroeg zich wel af of hij het verdriet en de angst echt in zijn ogen zag doorschemeren of dat hij die alleen maar zag met de kennis van nu. Hoe het ook zat, het waren tijden die hij liever vergat. Maar sinds de dood van Jack en nu Logan weer terug was, kwamen de herinneringen eraan steeds vaker op.

Logan daarentegen zag er niet heel anders uit dan in de tijd van Silver Sky; zijn trekken waren hooguit iets scherper geworden naarmate hij ouder was geworden. Hij straalde

rijkdom en volwassenheid uit, wat alleen nog maar extra onderstreept werd door het marineblauwe poloshirt met het logo van de Silver H. Poloclub dat hij aanhad. Hij had de club gekocht nadat hij zijn enorm succesvolle platenlabel Carter Media had verkocht. Momenteel coachte hij de jeugdselectie. Hij zag er relaxter en gelukkiger uit dan ooit tevoren, wat fijn was voor Logan, maar minder geslaagd voor Noah, want zijn moeder was er nu des te meer op gebrand dat ze allemaal eens zouden proberen hun leven op de rit te krijgen. Daarom had ze hem ook te kennen gegeven dat hij de caravan uit moest, een verzoek waar hij nog even niet op inging.

Hij keek naar de serveerster. Natuurlijk was dat de reden waarom ze mee wilde op de cattle drive, dacht hij sceptisch. Wat stom dat hij dat niet meteen doorhad. Wat barser dan normaal zei hij: 'Bedankt voor het aanbod, maar we redden ons wel.'

Haar ogen werden groot van verbazing bij die botte afwijzing.

Logan, altijd de diplomatieke zakenman, kwam tussenbeide en zei: 'Heb je ervaring met veedrijven?'

Noah betwifelde het.

Maar Ren antwoordde: 'Ik heb als kind op een ranch gewoond. Ik weet hoe het moet.'

'En je wilt helpen?' wilde Logan weten.

Ze haalde een schouder op. 'Ik ben hier nieuw, ik heb niets beters te doen.'

Logan wierp een blik op Noah die zei dat hij haar aanbod aan moest nemen, maar Noah voelde zijn stekels overeind komen en schudde bijna onzichtbaar zijn hoofd.

'Als je ons je telefoonnummer geeft, dan bellen we je,' zei Logan tegen Ren.

Ze keek naar Noah, die zijn kaak voelde verstrakken. Toen lachte ze, wat een stuk heser klonk dan hij had verwacht, en ze draaide zich om. 'Als hij me nodig heeft, dan weet hij me wel te vinden,' zei ze met een grijns.